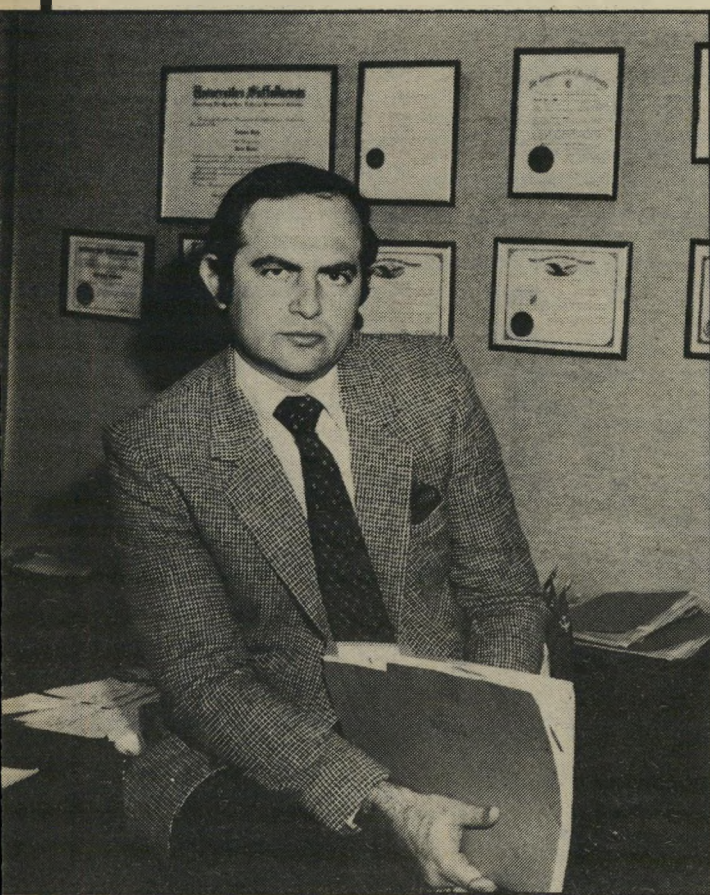

עמירם קליין, מלך „הכרטיסים הירוקים" של היורדים לקה בגידול במוח, נותח והבריא — והוא טוען כי מתחריו הפיצו את השמועה שמת, כדי לגנוב את לקוחותיו

המת החי בלוס־אנג'לס

לרווקות הקהילה הישראלית. החתונה שלו, כך מספרים, היתה מהמפוארות שידעה עיר-הסרטים. ואז, יום אחד, כמעט נגמר הכל. עמירם התבשר כי אשתו מצפה לתינוק, הוא היה מאושר, אך מיושמים קשים בראשו הטרידו אותו. הוא הלך לבדיקות, והתגלה כי הוא סובל מגידול בראש.

על השתלשלות העניינים מאז הוא כתב למערכת „העולם הזה“:

באפריל השנה חליתי. רופאי גילו כי אני סובל מגידול בצד הימני של ראשי. עברתי ניתוח, וכעת אני מחלים, והכל מסתדר לאט־לאט. השמועות שהציפו את הציבור הישראלי כאמריקה, במיוחד בלוס־אנג'לס ובניו־יורק, כאשר חליתי, היו מדהימות. את השמועות הפיצו עורכי־דין אחרים, ששמחו להיפטר ממקתרה רציני שכמותי.

מייד כשהו שמעו שעברתי ניתוח ראש, הם הפיצו שמועה שנפטרת. הם ניסו לקחת את הקליינטים שלי ולנצל את מצבי, כדי לעשות על הקליינטים שלי כסף. הם הפיצו שמועות בכל העיר שעמירם קליין נפטר, והציעו ללקוחות שלי להעביר את התיקים אליהם. פיל בלייור, בעל תחנת הטלוויזיה איזאל טודי, אמר בתוכנית הטלוויזיה ששנפטרת. אני מתאר לעצמי שהוא כעס עלי מפני שהפסקתי לפרסם אצלו בטלוויזיה. במשך שנים פירסמתי אצלו, כדי לתמוך בו. אחר כך, משראתי שאני יורק את הפסק לפח ושהפירסום אצל פיל בלייור לא מביא לי לקוחות, כי הלקוחות הרציניים ממילא אינם צופים בתוכנית שלו, הפסקתי לפרסם.

כך, במשך חודשים, אנשים לא ידעו למי להאמין, ושאלו את עצמם אם אני בחיים או שאני כבר מת. בכל מקום שבו נמצאים ישראלים, במסעדות, במסיבות בכל מיפגש, הם דיברו רק על

וא היה המלך הבלתי־מעורר של הקהילה הישראלית בלוס־אנג'לס. היורדים היו משחרים לפתחו יומם וליל, הוא היה כמעט היחיד שהיה מסוגל להשיג לכל אחד מהם את משאת־נפשם: „גרין קארד“.

עמירם קליין, בנם של יורדים ישראליים שעזבו את ישראל בהיותו ילד בן 9, הפך סיפור־הצלחה בזכות העובדה שרכש לעצמו שם של עורך־דין היכול לארגן את הכרטיס הירוק הנחוק כל־כך ליורדים, תמורת סכום כסף לא מבוטל כלל וכלל (העולם הזה - 20.8.80).

בין לקוחותיו של עמירם קליין היו לא רק יורדים ישראליים, אלא גם מהגרים איראניים, שברחו מהמישטר החומייניסטי; מהגרים לבנוניים, שברחו מהתופת של בירות; מהגרים מנסאי כויות־הנפט, מירדן, מצריתים, מיפאן, מהפיליפינים ומכל מקום בעולם.

הוא השיג גרין־קארד לשחקן הקנדי רונאלד סאתרלנד, ולזמרת הבריטית מריאן פיית־פול. הוא השיג גרין־קארד לשחקני־קולנוע צרפתיים ואיטלקיים, והוא השיג גרין־קארד לעבריינים ישראליים, חברי המאפיה הגרין־קארד, מאחורי סורג וברית. כמה מלקוחותיו כמו, למשל, בנייהוג ראובן, שנרצחו ושגופותיהם נחתכו לחתיכות ונזרקו לפחיהאשפה, לא הספיקו לקבל את הכרטיס המיוחל. לעומת זאת, חלק מרוצחיהם קיבלו את הגרין־קארד בעודם ממתנים למישפ־טם.

אהבה במעלית

עמירם קליין הפך הרווק המבוקש ביותר בקהילת־היורדים. הוא היה צעיר (33), מצליח, נסע במכונית מרצדס פתוחה וההזיק כשתים נוספות במוסק, קנה בית יפהפה באזור ווסטווד היוקרתי וחיפש כלה.

החתוכות הישראליות עטו עליו. הוא ניהל רומנים מיקריים עם כמה מהן, אך אף לא אחת מהן מצאה חן בעיניו.

הוא פתח משרד בישראל. מדי שנה היה מגיע לכאן פעמיים ופגש עם לקוחותיו במלון הילטון. הוא הסריר לישראלים את הכרטיס הירוק בעודם בארץ, כשהם היגרו לארצות־הברית היה בידיהם הגרין־קארד הנכסף.

עמירם קליין הצהיר שברצונו למצוא כלה ישראלית. כשהיה מגיע לישראל ניסו לערוך לו היכרות עם נשים ישראליות, אך לשווא. הוא היה מארח מצויין, כשהיו מגיעים מישראל אורחים ידועים־שם, הוא היה מארח אותם במיטב מוסעות־היוקרה של לוס־אנג'לס.

לפני כשנתיים פגש במעלית בית־המישרדים, שבו שכן מישרדו, צעירה אמריקאית, הם התאהבו, והוא נשא אותה לאשה. עמירם סליין אבד

שביט, אביה של השחקנית ציפי שביט, היה גיבור הסוכנות היהודית בגרמניה שאחרי השואה, חבר קיבוץ נווה־ים שליד חיפה, מנהל חברת־הדיג ההסי תרבותית נחשון ומנהל אגף הדיג במישרד־החקלאות, לפני שפנה לניו־הול אגריקסו.

נפטור ♦ בירושלים, בגיל 74, ד"ר אלפרד ויתקון, מי שהיה, במשך 26 שנים שופט שמרן בבית־הדין העליון. ויתקון שביקש לצמצם את כוח הגשת הבג"ץ, היה מומחה לענייני מיסים. הוא נולד בגרמניה והספיק להיות כטרם מדינה 12 שנים עורך־דין בפרקטיקה פרטית. הוא עלה מתפקיד של קצין סעד מישפטי בצבא (בדרגת סרן) לנשיא תורן של בית־הדין העליון, המחוזי בירושלים עם ראשית המדינה, תפקיד שממנו העפיל, עד מהרה, לבית־הדין העליון.

נפטור ♦ בטברתריק, אנגליה, ממחלת פארקינסון, בגיל 77, סר ג'ון בטג'מן, משורר־הכתר הבריטי, ששימש ככהונתו 12 שנה. מישרת משורר הכתר נקבעה לפני 300 שנה, וייעודו של המשורר הוא לחרוץ על אירועי התקופה. האנגלים לא התלהבו כל־כך מבטג'מן, בנם של עושי־ההיטים ממוצא הולנדי, אשר סיפריה־השירים שלו נמכרו במאות אלפי עותקים כל אחד, ובמיוחד אחרי מלחמת איי פוקלנד, כאשר נמנע בטג'מן מלחבר שיר כלשהו לרגל נצחון הבריטים על הארגנטינים.

נפטור ♦ בחדרה, בגיל 82, עזרא נבין, פרסן יליד יפו ואיש שיי (שירות־היריעות של ההגנה), שהיה האיש שהפגיש, שלושה ימים לפני הכרות המדינה, את גולדה מאיר עם מלך ירדן, עבראללה, בבירתו, עמאן. אחרי המלחמה היה דנין בין מקימי בית השידור הערבי (המחלקה הערבית של קול ישראל), ולאחר מכן שימש כשגריר מיוחד לאיראן ולתורן־כיה, כממונה על הסיוע לפיתוחן החקלאי.

שופט ויתקון
מוסעד מישפטי. לעליון

נפטור ♦ כנגקוק, בירת תאילנד, מכשיל־לב, בגיל 82, המלכה האם, **רמבוי בארני**, אלמנתו מזה 43 שנה של ראמה השביעי, אבי המלך הנוכחי.

הראשון שמונה לתפקיד זה היה בנגמין גונסון, משורר ומחזאי (וולמן, השטן הוא חמור), שנפטר ב-1637, ושנתבסס לחבר שיר אחד לשנה בלבד, ליוס־חולדת של המלך. משוררי־כתר אחרים היו ויליאם וורדסוורת' ואלפרד טניסון. התואר המדויק של כולם הוא המשורר עטור זר־הדפנה, זכר לנוהג היווני הקדום לעטור את ראשיהם של משוררים מעולים בזר־עלי־דפנה.

שבוע היה פה בעיר סמי ולצר, הספר שגר עכשיו בארץ. הוא פגש אותי במסיבה ואמר לי: „מה זה, השמועות האלה שאתה מתז אתה נראה לי חי לגמרי“

אמרתי לו שכל „השמוקים“ בעיר, במיוחד עורכי־הדין הישראליים, מנ־סים לוקרו אותי בגב. ואני מראה להם שאני חי וקיים וגר בלוס־אנג'לס.

ג'ו נקש, מבעלי חברת גורדאש, קיבל שיתחיל לפנות, אמרו לו שנפטרתי. הוא צילצל מייד לאחותי, הנשואה לכתב הארץ שלמה שמיר, לנחם אותה. הם מאוד התרגזו ואמרו לו שזה שטויות. אחר־כך הוא טילפן אלי ואמר: „אני מבין שכל הישראלים הולכים להלוויה שלך, אבל אין גופה“.

הוא אמר שהסיפור שלי שווה סרט, שזה לא ייאמן איך קוברים בן־ארם בעורו בחיים.

סיפור אחר שמעתי עלי, הוא שאני נפטרת, ושהנשמה שלי חזרה לגוף שלי, ושאתי בחיים בפעם השניה, כמו ישו הנוצרי.

סיפור אחר הוא שקליינט עשיר שלי שכר בואינג 707 והטיס אותי לשווייץ, לאיזה מקום שבו גומרים את החיים בסנטוריום. סיפור אחר זה שאני לא בחיים, ושמישהו אחר מתחזה כעמירם קליין.

בינתיים אשתי, לינדה, בהריון, בחודש השישי, ואני מקווה להיות בחודש אוקטובר לאבא. אני מרגיש טוב והולך מפעם לפעם למישרד, הולך למסיבות יום שישי, למירוצי־סוסים, ומטייל עם כלבי כפארק. אני, ברוך השם, בחיים, אבל אף אחד לא מאמין לי, ולכן אני מתכוון להדפיס חול־צוטי ולחלק אותן ברחוב פרפקס, הרחוב „הישראלי“ בלוס־אנג'לס, ועלי־הן יהיה כתוב:

“AMIRAM KLEIN IS ALIVE AND WELL AND LIVING IN L.A.”

שרית ישי

עמירם קליין, האם הוא חי או מת. המישרד שלי הוצף בשיוחות־טלפון, המזכירות שלי כימעט השתגעו.

הלוויה בלי גופה

מה שמצחיק יותר הוא שמהקוני סוליה הישראלית בלוס־אנג'לס יצאו שמועות שמי שעובר ניתוח־ראש לא יצא מזה חי. הרבה מאוד ישראלים באמת נבהלו והתחילו לפחד, במיוחד הגברים של הקליינטים שלי והן ממש ככו ובאו למישרד שלי לשבת שיבעה, והמזכירות שלי אמרו להן שהכל בסדר, וזרקו החוצה את מי שלא עזבו בעצמם. אחד האנשים בקונסוליה אמר לקליינט שלי: „כל ישראלי שני מקבל גרין־קארד ררך עמירם קליין, אולי עכשיו, כשהוא מת, זה סוף־סוף ייפסק“.

השמועות עשו להן כנפיים. לפני

סרקליט קליין והמרצדס
הרווק המבוקש ביותר